

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci **žalobců: a) I. J. H.**, bytem x, a **b) M. K. H.**, bytem x, oba zastoupeni JUDr. Filipem Chytrým, advokátem se sídlem Rubešova 83/10, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) M. Z.**, bytem x, zastoupena JUDr. Vladimírem Zavadilem, advokátem se sídlem Revoluční 3, 110 00 Praha 1, a **2) I. M. S.**, bytem x, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2013, sp. zn. SZ 165080/2012/KUSK REG/Kt, č. j. 030346/2013/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Společnou žalobou ze dne 28. 4. 2013 se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 9. 2012, č. j. MUTnS – 6649/2012, sp. zn. Výst. 8749/2010/Ott, jímž byla zamítnuta žádost žalobců o dodatečné povolení stavby parkovacího stání (včetně jeho

oplocení a kamenných zdí), a dřevostavby na pozemku parc. č. x v k. ú. Podělusy (dále jen „stavby žalobců“).

Žalobci v první řadě namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Uvedli, že žalovaný nedostatečně přezkoumal jejich odvolací námítky směřující proti názoru stavebního úřadu na projektovou dokumentaci, kterou v řízení předložili. Žalovaný rovněž dostatečně neodůvodnil, proč považuje za řádně zdůvodněný závěr stavebního úřadu o nevhodnosti způsobu odvádění dešťových vod a závěr, že stavby žalobců poškozují sousední garáž v důsledku zvyšování vlhkosti zdiva. Dále se žalovaný vůbec nezabýval navazující odvolací námitkou, že povinnost řešit vsakování srážkových vod by s ohledem na § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „vyhláška č. 501/2006“), měla stíhat vlastníky dotčené garáže.

Žalobci též namítli nesprávné posouzení otázky, jakou projektovou dokumentaci bylo třeba v daném řízení předložit. Dodatečně povolovaná stavba by totiž podléhala územnímu rozhodnutí a pro její realizaci by stačilo pouze ohlášení. Stavební úřad proto v řízení o dodatečném povolení stavby nemohl po žalobcích vyžadovat projektovou dokumentaci v rozsahu stavebního povolení, a to s ohledem na § 129 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), podle něhož se u staveb, které podléhají pouze územnímu rozhodnutí, postupuje podle předchozích odstavců obdobně, nikoli tedy stejně jako u stavby podléhající stavebnímu povolení. Na tuto situaci nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 84/2010 – 141, na který odkazoval žalovaný.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě oponoval, že odvolací námítky žalobců vypořádal řádně. Rovněž zdůraznil, že dodatečně povolovaná stavba není v souladu s územním plánem města Týnec nad Sázavou účinným od října 2011, neboť pro danou plochu pozemku je dle příslušných regulativů stanoveno maximálně 25% zastavění a 60% ozelenění, což v daném případě splněno není. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

Z osob zúčastněných na řízení žádá vyjádření k věci nepodala.

Z předloženého správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující skutečnosti:

Na základě podnětu vlastníka sousedního pozemku stavební úřad vykonal dne 11. 11. 2010 kontrolní prohlídku na pozemcích žalobců parc. č. x v k. ú. Podělusy, a zjistil, že kromě povolené stavby rodinného domu se zde nachází ještě jiné stavby, které povoleny nebyly, a proto následně zahájil řízení o jejich odstranění. Dne 14. 3. 2011 podali žalobci společnou žádost o dodatečné povolení pro některé z těchto staveb, konkrétně pro stavbu jedné ze dřevostaveb a stavbu parkovacího stání včetně oplocení z kamenných zdí. Stavební úřad shledal, že žalobci ke své žádosti nepředložili všechny požadované podklady, a proto pokračoval v řízení o odstranění stavby. Dne 13. 5. 2011 vydal pod č. j. MUTnS-3446/2011 rozhodnutí, jímž nařídil žalobcům odstranění staveb. Na základě odvolání žalobců žalovaný svým rozhodnutím ze dne 13. 9. 2011, č. j. 176149/2011/KUSK, rozhodnutí o nařízení odstranění staveb zrušil, neboť shledal, že v mezidobí žalobci převedli svůj pozemek parc. č.

x, na jiné osoby, a proto je třeba vést řízení o odstranění staveb na tomto pozemku s těmito vlastníky. V návaznosti na to stavební úřad vedl nové společné řízení o odstranění staveb jednak s novými vlastníky pozemku parc. č. x (I. M. a I. P. B.) a jednak s žalobci. Dne 10. 5. 2015 stavební úřad obdržel podání žalobců, jež svým obsahem navazovalo na jejich předchozí žádost o dodatečné povolení stavby a jehož součástí bylo doplnění projektové dokumentace a požárně bezpečnostního řešení dřevostavby. V reakci na to stavební úřad dne 10. 9. 2012 vydal pod č. j. MUTnS-6649/2012, rozhodnutí, kterým rozhodl o zamítnutí žádosti žalobců o dodatečné povolení dřevostavby a parkovacího stání, a to ze dvou důvodů: Prvním byl nesoulad staveb žalobců s územním plánem města Týnec nad Sázavou účinným od 19. 10. 2011, podle něhož je pozemek se stavbami žalobců začleněn do ploch pobytové rekreace – typ A, pro které je stanoven požadavek maximálního procenta zastavění pozemku 25% a minimální ozelenění 60%, což v daném případě nebylo splněno. V odůvodnění pak stavební úřad blíže popsal způsob daného procentuálního výpočtu. Druhý důvod pro zamítnutí žádosti spatřoval stavební úřad v tom, že žalobci doplněná projektová dokumentace stále není zpracována v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Dle stavebního úřadu totiž nově předložené výkresy vhodným způsobem neřeší odvedení dešťových vod kumulujících se před stávající garáží, současná stavba parkovacího stání včetně kamenných zdí prokazatelně způsobuje poškozování sousední garáže, a ani umístění dřevostavby není z požárního hlediska vůči okolním stavbám řádně posouzené. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání. V něm (podobně jako později v žalobě) namítali, že stavební úřad nedostatečně zdůvodnil své úvahy, zejména ve vztahu k tvrzení o poškozování garáže a k závěrům o nevhodném způsobu odvodu srážkových vod s tím, že tuto povinnost měl dle § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 řešit vlastník pozemku, na němž je dotčená garáž postavena. Stejně tak nesouhlasili s požadavkem stavebního úřadu na předložení projektové dokumentace v rozsahu shodném pro stavební povolení. Navíc (na rozdíl od žaloby) brojili proti závěru o nesouladu staveb s územním plánem, s tím, že stavební úřad vyšel ze stavu zjištěného zřejmě při místním šetření 12. 4. 2012, kdy parkovací stání nebylo zazeleněno. Žalovaný vydáním žalobou napadeného rozhodnutí odvolání žalobců zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

Žalobce na výzvu soudu sdělil, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, žalovaný se na výzvu soudu k tomuto postupu v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení ústního jednání.

Krajský soud v Praze přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi důvody, pro které byla žádost žalobců o vydání dodatečného povolení jejich staveb zamítnuta, je rozpor staveb s územním plánem, který je z pohledu správních orgánů zjevně klíčový, ale proti kterému zároveň nemíří žádný ze žalobních bodů. Jedná se o jeden ze stěžejních důvodů bránících dodatečnému povolení staveb žalobců [§ 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Stavební úřad v závěru svého rozhodnutí o zamítnutí žádosti (viz str. 4)

podrobně vysvětlil, proč má za to, že stavba žalobců není v souladu s aktuálním územním plánem, a tyto závěry posléze převzal i žalovaný do žalobou napadeného rozhodnutí (*viz str. 5-6*). Soud přitom musí konstatovat, že důvody uvedené správními orgány k rozporu staveb žalobců s územním plánem jsou dostatečně určité a srozumitelné. Zda tyto důvody stojí též na správných právních úvahách, již soud nemůže hodnotit, neboť podaná žaloba proti závěrům správních orgánů o rozporu staveb s územním plánem nijak nebrojí (*na rozdíl od odvolání*), a tím pádem by jakýkoliv přezkum výpočtu poměru zastavěnosti a zeleně ve vztahu k závazným částem územního plánu města Týnec nad Vltavou byl ze strany soudu činen v rozporu s povinností přezkoumat napadené rozhodnutí toliko v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V otázce prokázání souladu staveb žalobců s územně plánovací dokumentací tedy soud nemůže jinak, než presumovat správnost závěrů správních orgánů o tom, že tento soulad zde ze strany žalobců - žadatelů o dodatečné povolení staveb - prokázán nebyl (*k otázce presumpce správnosti veřejnoprávních aktů srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/2001; popř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, č. 360/2004 Sb. NSS*).

Podmínky vymezené ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) až c) stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby musí být splněny kumulativně. Pokud stavba, o jejíž dodatečné povolení se žádá, není v souladu s územním plánem, nesplňuje nezbytný požadavek plynoucí z ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a její dodatečné povolení tedy není možné, i kdyby ostatní podmínky splněny byly. Proto i kdyby soud shledal všechny nyní uplatněné žalobní body důvodnými, neměnilo by to nic na tom, že zde i nadále bude existovat překážka spočívající v rozporu staveb s územním plánem, tudíž i v případě zrušení rozhodnutí žalovaného a opětovného projednání věci by výrok nového rozhodnutí nemohl znít jinak než nyní.

Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, nemůže soud odhlédnout od toho, že rozhodnutí správního orgánu může pro vady řízení zrušit pouze v případě, mohly-li tyto vady mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. I kdyby tedy v dané věci vyšlo najevo, že žalobci předložená projektová dokumentace je úplná a bezvadná, požární zabezpečení dřevostavby je řešeno zcela bezchybně a úvahy stavebního úřadu o poškozování sousední garáže v důsledku vlhnutí zdiva jsou naprosto liché, nemohl by soud nevzít v úvahu trvající rozpor stavby s územním plánem, v jehož důsledku by podaná žádost o dodatečné povolení musela být vždy zamítnuta pro nesplnění podmínky plynoucí z ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Byť soud souhlasí se žalobci, že závěry stavebního úřadu o nedostatecích předložené projektové dokumentace, možných škodách na sousední garáži a požární situaci dřevostavby jsou odůvodněny velmi stručně, musí současně vzít v potaz, že nešlo o jediné důvody zamítnutí žádosti. Proto stručnost odůvodnění týkající se zmíněných otázek nelze považovat za vady, které by mohly mít vliv na soulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy. A ani eventuální nedostatečné vypořádání odvolacích námitek by nemohlo vést k závěru o nutnosti zrušit odvolací rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Jiná situace by nastala, pokud by závěry o nedostatecích předložené projektové dokumentace či škodlivých vlivech na sousední stavbu představovaly jediné důvody pro zamítnutí žádosti. V takovém případě by nároky na podrobnější odůvodnění byly namístě. Nicméně vzhledem k existenci jiných důvodů, které

obstojí zcela samostatně, nelze námitkám o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přisvědčit.

Totéž platí i ve vztahu k námitkám brojícím proti požadavku na předložení projektové dokumentace. I kdyby byl tento požadavek správních orgánů nesprávný, nic by to nemohlo změnit na správnosti jejich závěru o nutnosti zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby pro rozpor s územním plánem. Ani tato žalobní námitka proto nemůže odůvodnit zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Tento závěr soud činí i přesto, že v otázce týkající se rozsahu podkladů nezbytných pro dodatečné povolení stavby se přiklání k právnímu názoru žalobců. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 84/2010 – 141, na který odkazoval žalovaný a který ve vztahu k předmětné problematice přebírá závěry rozsudku téhož soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 – 75, totiž dopadá na situace, kdy bylo žádáno o dodatečné povolení staveb, které ke své realizaci vyžadovaly stavební povolení. Proto na ně v rámci řízení o jejich dodatečném povolení nebylo možné vztahovat mírnější požadavky než v řízení stavebním. Jiná situace však nastává v případě staveb, které podléhají pouze územnímu rozhodnutí, a to právě s ohledem na dikci § 129 odst. 7 stavebního zákona, z něhož plyne, že § 129 odst. 1 až 4 je sice třeba aplikovat v plném rozsahu, avšak s přihlédnutím k právní povaze dodatečně povolovaných staveb. Jak v této souvislosti uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 4 As 2/2012-26, „[p]ožadavky zákona, které je třeba naplnit za účelem dodatečného povolení jejich změny, by pak z logiky věci měly odpovídat požadavkům na jejich prvotní vybudování, zejména by neměly být přísnější...“. Tyto závěry jsou v posuzované věci mnohem přiléhavější než judikatura zmiňovaná žalovaným. Plyne z nich, že pokud by pro realizaci dané stavby stačilo územní rozhodnutí a ohlášení, stačí v řízení o dodatečném povolení takových staveb předložení podkladů, které by byly vyžadovány v územním řízení a při ohlášení stavby.

Krajský soud v Praze, byť se zčásti ztotožnil s právním názorem žalobců, nepřistoupil ze shora uvedených důvodů ke zrušení napadeného rozhodnutí a žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jim v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová